

RAFA GIL

En el primer aniversari del crim d'Alcàsser, l'any 1994, tots els membres localitzables de la família Anglés es reunien amb un periodista per mantenir un esgarriós diàleg múltiple.

[...]

Enrique [un dels germans de l'autor del crim desaparegut, Antonio Anglés], pacífic disminuït mental que en un primer moment de les investigacions sobre el succés d'Alcàsser fou detingut, parla emprant un llenguatge acurat ben distint al del germà [la referència apunta a Roberto, un altre germà que ha intervingut abans en el diàleg].

—A mi, quan creien que estava complicat en el crim, em van pegar molt, em posaren el cap dins d'una bossa de fem negra i m'ofegava, i em pegaven, sobretot un baixet, i jo m'acclamava a Déu, i Déu no m'escoltava, encara que jo era abans un home de Déu, perquè no fumava, però vaig

L'A CUINA DE L'INFERN

tornar a fumar, i Déu es va cabrejar amb mi, i va dir, si aquest tio fuma i taca el seu cos, que li peguen.[...]

—Enrique és molt bon tio, però se li'n va la ment —diu Roberto.

Aquest ofereix un aspecte impressionant, molt dur, com de marbre cisellat a punyalades. Recorda un boxejador lleuger i nerviut, amb el nas fet un vuit.

—Se'm va quedar així d'una caiguda al llarg d'una fuga de presó fa uns anys. Coses de l'ofici, campió. Amb l'Enrique la gent s'ha passat molt des d'allò d'Alcàsser, se n'aprofiten perquè no està bé. Però amb mi no ho faran. Jo vaig a la meua marxa, tinc la meua nòvia i els meus amics, que entenen la història, que jo he robat i ja està. No he mort ningú ni he violat, perquè això és el més baix. Les dones són el més bonic del món. I el meu germà Antonio és un porc, un boig, i si ho ha fet, encara més, no té res d'home. Jo vaig amb la cara ben alta pel carrer, i el que em toque els ous amb allò d'Antonio, vaig a mort a per ell, li trenque l'ànima ja. La gent sap que som molts de família, i el que es passe amb un, els altres aclarirem comptes.

Roberto justifica la violència quan es considera atacat.

—Fa anys, tenia uns amics *skin-heads*. Però anar amb ells era massa fort. Massa sang, massa hòsties sense motius, perquè se'ls creuaven els cables. Amb els amics eren bons, però era molt fort. La violència s'utilitza quan hi ha un motiu, quan et vacil·len, no així.

Neusa, la mare, que no havia parlat fins al moment, barboteja una barreja de castellà i portuguès en el seu enraonament. Té el rostre castigat per cicatrius i arrugues. El seu marit la violava davant els fills, quan ella es negava a

practicar sexe. Antonio la maltractava físicament de manera contínua, inclús una vegada intentà cremar-la viva. És el pilar capital del conjunt, una columna consumida que dona a menjar i viure a tots amb l'únic sou que entra a la casa. Els ulls són dues coves sota un front apergaminat.

—Les parets són plenes de forats que feia Roberto quan tenia el *mono*. Ho destrossava tot a punyades i puntellons. Antonio també trencava moltes coses. Jo crec que se l'ha menjat un tauró, que ja és mort. Ell nadava molt bé, però segur que se l'han menjat els taurons.

Roberto replica:

—No, no pot ser mort. Ell és una bèstia, un animal capaç de sobreviure en qualsevol lloc. Això de dir que és mort és una mentida, com dir que és homosexual. Quan estava a la presó, vaig topar amb la Marquesa, una *loca* que va declarar a una revista que s'havia gitat amb Antonio. Li vaig pegar unes hòsties i va confessar que no era de veres, que ho va fer pels diners que li pagaven els de la revista. No, Antonio pot ser moltes coses, però no maricó.

Enrique intervé sobtadament:

—Com que no? Sí, sí que ho era, a mi em va violar una nit, quan estava dormint, em va obligar. Li agradava tot, xics i xiques. Un altre dia em va fer una mamada en la platja. I mira el que et dic, una vegada que em varen dur a presó per una cosa mala que vaig fer, ell es trobava allí també, i em va dir que estava molt bo, que jo li molava, que volia dur un rotllo amb mi. Jo li vaig dir de broma que si feia una prova d'amor per mi, com matar tres xiques, eixiríem junts. [...]

Joan M. Oleaque